

Afrikai küldötteket láttak vendégül fiataljaink Helsinkiben

A finn—szovjet barátsági nap eseményei

A magyar VIT-küldöttség Lautta-szigeti szállásán szerdán egy csoport afrikai fiatal tett látogatást. Küldötteink nagy szeretettel fogadták a kedves vendégeket, elmondották nekik, hogyan él, dolgozik, tanul hazánk ifjúsága. A magyar és az afrikai fiatalok hosszú időt töltöttek együtt vidám dallal, táncsal.

Helsinkiben egyébként még mindig sok szó esik a VIT keretében megrendezett finn—szovjet barátsági napról. Ezen a napon Kekkonen köztársasági elnök fogadta a szovjet delegáció képviselőit, majd megjelent a helsinki egyetem aulájában a két ország barátsága jegyében tartott ünnepségen. A gyűlésen a finn kormány nevében Hosia aszszony, művelődésügyi miniszter, a szovjet ifjúság nevében pedig Romanovszkij, a külföldi kulturális kapcsolatok állami bizottságának elnöke mondott beszédet.

A Hesperia-parkban Karjalainen finn miniszterelnök jelenlétében a szovjet fiatalok jelképesen elültették a barátság fáját.

Vitaforumok a VIT-en

Szerdán befejeződött a béke és a nemzeti függetlenség kérdéseiről tárgyaló kollokvium, amelyen nyolcszáz külföldi delegátus vett részt. A rendkívül tartalmas vita során az előadók és a felszólalók a különböző társadalmi rendszerű országok békés egymás mellett élésével, ezen belül az ifjúság problémáival, a fiatal nemzedéknek a leszerelésért folytatott harcával, a népek függetlenségével, a béke megőrzésével, valamint a különböző országok ifjúságát összekötő fesztiválok, kongresszusok, szemináriumok, látogatáscsere megrendezésének kérdéseivel foglalkoztak.

Egész sor vitaforumot teremtettek a VIT rendezői, hogy a világ ifjúságának

küldöttei elmondhassák véleményüket az ifjúságot érintő kérdésekről. »Az oktatás demokratizálása és annak alkalmazása korunk szükségleteihez« című két-napos szemináriumon például az iskolarendszer kérdéseiről volt szó. Az ifjúsági vezetők értekezletén harminc felszólalás, köztük a magyar küldöttség előterjesztése hangzott el.

A lezajlott viták, amelyek nemcsak a VIT hivatalos résztvevői, hanem megfigyelők és más érdeklődők is látogathattak és kifejezhették véleményüket, igen mozgalmassnak és tartalmasnak bizonyultak.

Foto- és gyermekrajzkiállítás

Kiosztották már a VIT alkalmából rendezett fényképképzőművészeti kiállítás díjait. Az ifjú fotóművészek magas színvonalú alkotásai közül az első díjat a lengyel Jacek Tworek képe nyerte el.

»A népek békéje« — ez volt

a témája a VIT alkalmából rendezett gyermek-rajzkiállításnak. A legjobb rajzokat a zsűri jutalomban részesítette.

Művészeti verseny

A művészeti versenyeken szerdán eljutottak a döntőig. A magyar delegáció művésztagjai közül néhányan ezen a napon Tamperébe látogattak el, ahol Ráthonyi Róberttel az élen adtak műsort.

Az egyik helsinki filmszínház színpadán a KISZ szimfonikus együttese rendezett hangversenyt, a Magyar Állami Népi Együttes pedig a finn fővárostól nyolcvan kilométer távolságra levő Riuhimäki-ben lépett fel nagy sikerrel.

A magyar diákvezetők közül többen vettek részt a diákmozgalmak közérdekű társadalompolitikai problémáinak konferenciáján.

A Helsinkiben tartózkodó fiatal művészeink és íróink szerdán külföldi kollégáikkal találkoztak.

A szakmák becsülete

Sok minden megdrágíthatja az építkezések költségét, főképpen persze a határidők be nem tartása, vagy a hanyag munka, de még ezeknél is bosszantóbb talán, amikor ugyanannak a vállalatnak más-más szakmái, dolgozói okoznak kárt egymás munkájában. Ez pedig napirenden van a Csongrád Megyei Építőipari Vállalat minden építkezésénél, leginkább a befejezés előtt, amikor a szakiparosok tevékenykednek.

Egyik elrontja a másikat

Lerakja a burkoló a mozaiklapokat a konyhában, de hiába tesz az ajtóba egy lécezt, jelezve, hogy míg meg nem szárad, nem szabad rálépni, a villanyzerelő bemegy, s felszereli a kapcsolót. Már befestették a falakat, amikor a parkettázók nekilátnak a munkának, s a ragasztásra szolgáló bitument jól felcsapkodják a falra. Jön a festő, hogy kijavítsa a hibá-

kat, s leteszi vödörét a friss parkettra, mely nyomban olajfoltos lesz. Azután kijön a maradék festéket a mosdókagylóba, amely eldugul tőle. Az asztalosok nem illesztik össze rendesen az ajtókat, ablakokat, s amikor már rajtuk van a zománcfesték, akkor derül ki, hogy nem zárnak rendesen. Újra kell gyalulni, újra festeni.

A szakma becsülete nemcsak ott kezdődik, hogy valaki a saját szakmáját megbecsüli, hanem inkább az az, hogy a többit is. Menynyi felesleges bosszúságot, mérgeledést lehetne elkerülni, ha jobban tisztelnék egymás munkáját. S ezen túl: mennyi felesleges költséget is el lehetne kerülni vele. Mert igaz ugyan, hogy a vállalat 350 millió évű tervéhez képest az a néhány ezer forint kár, melyet a szakiparosok hanyagsága okoz, nem számottevő, de nyomban nagy pénzzé lépne elő, ha azt a károkozónak maguknak kellene megfizetni.

Aki kárt okoz, fizessen!

A jól szervezett munka megelőzi a bajt. Ha úgy osztják be az építkezésekre fordítható időt, hogy marad elegendő belőle a szakiparosokra is, s ily módon nem egyszerre dolgozik mind az épületen, akkor eleve kizárják a rongálás lehetőségét. Csak hogy ilyen időbeosztásra ritkán van mód. Ez bármennyire sajnálatos körülmény, mégis jellemző még egyelőre az építőiparra.

Két alkalmas mód volna a szakmák becsületének megszerzésére. Az egyik a meggyőzés, a felvilágosítás. Ezt a munkát elsősorban a szakszervezetnek, a szakszervezeti bizalmiaknak kell elvégeznie. A másik, a végső esetben nem kevésbé hatásos eszköz a fegyelmezés. Aki kárt okozott, fizesse is meg.

F. K.

Szeptember 3-án kezdődik az új tanév

A Művelődésügyi Minisztériumban kapott tájékoztatás szerint az 1962—63-as tanév kezdésének eredetileg tervezett szeptember elseji időpontja megváltozik. A legújabb miniszteri rendel-

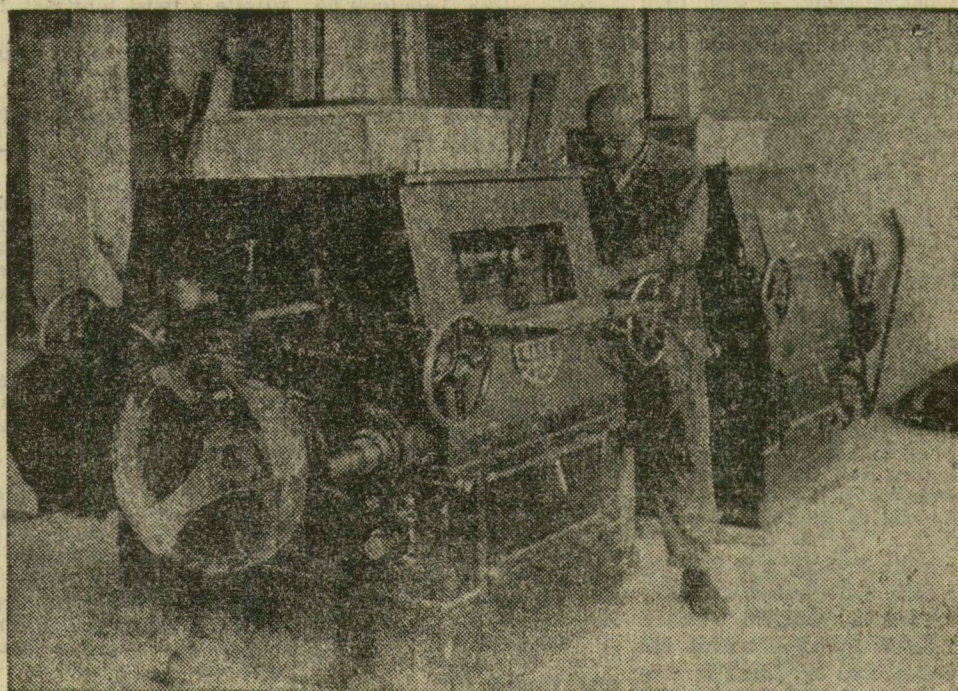
Tegnaptól két műszakban dolgozik a takarmánykeverő üzem

Szegeden, a Tolbuhin sugárúton levő volt Rózsá-malom helyén új takarmánykeverő üzemet létesített a Csongrád Megyei Malomipari és Terményforgalmi Vállalat. Az üzem július 1-óta próbatermelést folytatott, közben tökéletesítették, a hibákat kijavították, s kiegészítették a felszerelést. Az egyhónapos időszak után tegnaptól két műszak már teljes

kapacitással kezdett termelni. E napra készültek el a csúszák, melyeken közvetlenül a tehergépkocsikra vagy vagonokra kerül az erőtakarmány.

A két műszak ellátja a szegedi és a Szeged környéki közös gazdaságokat, hiszen a két szegedi malom fedezi napi 320 mázsa erőtakarmányt termel. Az érdeklődés, illetve a szükséglet vár-

ható növekedése után harmadik műszakot is beállítanak, s akkor már naponta közel ötszáz mázsa takarmánykeverék kerül ki az üzemből. Az új takarmánykeverő gyár melléknyersanyag szükségletének egy részét egyébként közös gazdaságok, hiszen a két szegedi malom fedezi. A malmok korpát és búzacsírárt szállítanak nagy mennyiségben.

Az új takarmánykeverő üzem egy részlete, a B. 4-es örlőhengerekkel. Mellette Ádok János, az üzem dolgozója.

KÖZÉRDEKŰ TANÁCSKOZÁS

a nyilvános telefonállomások felszereléséről

Nemegyszer, nem is kétszer írt már a Dél-Magyarország a szegedi nyilvános telefonállomásokról. Hol azért, mert nem működnek, de rendszerint amiatt, hogy nincs belőlük elegendő. A problémát nem az újság »találta ki«, akkor is él, ha egy sor sem jelenik meg róla. Nincs olyan tanácsos-beszámoló, olyan beszélgetés, ahol a lakosság ne hozná szóba: több nyilvános telefonállomás kellene Szegeden. A megoldásról tárgyalt az újságíróklubban a szerkesztőségünk kezdeményezésére rendezett közérdekű tanácskozás. Ezen megjelent Fodor István postaigazgató, valamint a postaigazgatóság és a kerületi tanácsok képviselői, az érdekeltek is.

Éjjel, nappal kell telefonálni

Szám szerint 18 nyilvános telefonállomás van Szegeden. Éjjel azonban legfeljebb a hat utcai telefonfülkét lehet használni. A külső városrészekben, a telepeken azonban ilyen nincs. Mihályteleken gyermekhalált okozott, hogy nem tudtak éjnek idején orvost hívni a kis beteghez. De kell a telefon nappal is.

A jelenlegi állapotokon tehát jó lenne mielőbb változtatni. Csak hogy a telefon felszerelése, üzemben tartása pénzbe kerül, sok pénzbe. A telepekre új vonalakat kell kivezetni, mert a jelenlegiek már ikerállomásokkal működnek. S még ha volna elegendő pénz a

postaigazgatóságnak és a tanácsoknak is, akkor sem tudnák hamarosan kielégíteni az igényeket, mert érmebedobós készüléket alig kap a posta. Az idén csak kettőt, s lehet, hogy jövőre még ennyit sem — ha nem harcolnak érte.

Előfizetőiből nyilvános állomás

Mi hát a megoldás? Az az elképzelés, hogy a telefonszegény városrészekben lakó előfizetők engedjék át vagy mondjanak le telefonjukról a köz javára, minden bizonnyal megvalósíthatatlan. Ennek az óhajnak legfeljebb erkölcsi alapja van, de jogi nincs. A külső városrészekben levő, s éjjel-nappalig szolgálatot tartó intézményektől, iskoláktól már inkább megkövetelhetné a közvélemény, hogy engedélyezzék telefonállomásuk nyilvánosságát. Ily módon sokan juthatnának távbeszélőhöz, például Újszegeden, a védőnőképzőnél, a József Attila sugárúton, az építőipari technikumnál, vagy, mondjuk, a Marx téri vasútforgalmi technikum kollegiumánál. Ez olcsó, s egyelőre megfelelő megoldás volna.

A posta, a tanácsok, és azoknak a szerveknek a képviselői, akik ezzel kapcsolatban szóba jöhetnek, bizonyára könnyebben megállapodásra jutnak egymással, mint a magánszemélyek. Azt a néhány érmebedobós készüléket pedig, melyhez a posta hozzájut, elsősorban a telepeken volna jó elhelyezni.

Tervezzenek fülkét a lakótömbökhöz

A jelenlegi áldatlan helyzetet tehát az elmondottak szerint lehet változtatni, csak egy kis jóakarat, megértés kell hozzá az érdekeltek részéről. A jövőre vonatkozóan pedig nagyon hasznos javaslatnak látszik, hogy az épülő új lakótömbök, lakótelepek egyes köz-

ponti fekvésű épületeihez a beruházó előre terveztesse nyilvános telefonállomást, falifülkét. Manapság a telefon már nemcsak orvos hívására, a tűzoltók riasztására szolgál, szóval nem luxus, hanem az emberi érintkezés természetes formája. A beruházást sem igen drágítaná meg az ilyen irányú előrelátás, mely eleve biztosítja a lakosság jogos igényének kielégítését, s nem okozna utólag fejtörést a postának, tanácsnak, bosszúságot az embereknek.

Számtalan kifogást, gátló tényezőt lehet vetni minden probléma megoldásának útjába, nemcsak a nyilvános telefonállomások számának gyarapítása elé. De a lelketlen bürokrata elleneszenves mezejt senki sem ölti szívesen magára. A jóakaratan nincs is hiány: a posta, a tanácsok minden bizonnyal összeülnek majd, s tétellel tétellel megvizsgálják a lehetőségeket, kijelölik közösen az új állomások helyét, megállapodnak az anyagi terhek kölcsönös viselésének dolgában is.

Mert több nyilvános telefon kell Szegeden, s mielőbb!

Fehér Kálmán

Csongrád megyei pedagógus-küldöttség utazott Lengyelországba

A krakkói városi szakszervezeti bizottság meghívására tegnap reggel 42 tagú Csongrád megyei pedagógusküldöttség utazott Lengyelországba. Köztük 11 szegedi. A megyei pedagógusok viszonzózzák a lengyel pedagógusok magyarországi látogatását, akik több napot töltöttek Budapesten, a Balaton környékén és Szegeden is.

A Csongrád megyei kegyeltek Krakkó és környéke nevezetességeit, ellátogatnak Auschwitzba, Zakopánába, majd Varsóba, és azután a Keleti-tenger partjára utaznak.

Öntudatosak, vagy hanyagok a szegedi építővállalat dolgozói?

Két hasonló témájú írás is olvasható a Szegedi Építőipari Vállalat üzemi híradójának legutóbb megjelent számában. Mind a kettő a munkásvédelemről szól, csak hogy az egyik műszaki szempontból, a vállalatvezetés szintjéről, a másik a baleseti statisztika alapján értékeli a helyzetet.

Van amiben meg is egyeznek: egyképpen elmarasztalják azokat az állványozókat, akik nem szabvány szerint készítik a létraállványokat. A műszaki híradó még hozzáteszi, hogy a bakállványok alá téglát tesznek, sőt emeletes bakállványt készítenek némely munkahe-lyen feljáró és védőkorlát nélkül. A festők szegezett létrát használnak. Az állványozók nem veszik fel a védőövet, dobálják a pallókat, és így tovább. Ezek a példák a munkásvédelem lazaságára hívják fel a figyelmet.

A műszaki híradó szerint — s itt kezdődik az ellentmondás — a vállalatnál sok kisebb baleset fordult elő az utóbbi időben, mégpedig rendszerint a dolgozók hibájából eredően. És — idézzük — „az esetek 99 százalékában a dolgozó tisztában van azzal, hogy a kialakított munkaterületen szabályta-

lan, balesetveszélyes a munka, s mégis elköveti a hibát.” Viszont a másik cikk írja örömeinek ad kifejezést, mivel, az 1961-es és az 1962-es évek első felének adatait összehasonlítva, lényegesen csökkent a balesetek száma. Sőt: „A dolgozók többsége belátta, hogy munkájának elvégzése közben legfontosabb a kötelességük előírt védőfelszerelések, mindazon kellékek használata, melyekkel a baleseteket meg tudjuk előzni.”

Kinek higgyenek tehát a vállalat dolgozói? Annak, aki szerint baj van még náluk azzal, a bizonyos öntudattal, vagy annak, aki szerint nem hiányzik már e jó tulajdonság sem a balesetek elkerüléséhez. Ezen kívül jó lenne tudni még, hogy sok baleset van-e a vállalatnál, vagy egyre kevesebb, meg azt is, hogy beszél-e néha a munkásvédelmi megbízott a vállalat műszaki vezetőivel a balesetek számáról, okairól? Mert a két idézett írásból mindez nem derül ki. Még az sem, hogy valaki elolvasa volna, mielőtt beleke-riült volna a lapba, mégpedig egymásra következő oldalakon.

F. K.